

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/236/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1718201180
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1718201180.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov JUDr. Anny Kašajovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: Komplexná záchranná služba s.r.o., IČO: 45 439 958, so sídlom Jablonecká 1030, Budmerice, proti žalovanej: X. T. Č., B.. XX.XX.XXXX, X. T. X, L., zast. GARAJ & Partners s.r.o., IČO: 35 951 125, so sídlom Jozefská 3, Bratislava, o povolenie obnovy konania a návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok zo dňa 18. júna 2019, č.k. 43C 42/2018-68, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie odmietol žalobu žalobcu na obnovu konania, ktorá mu bola doručená dňa 05.06.2018, nepovolil odklad vykonateľnosti rozsudku č.k. 10Cpr 2/2013-187 zo dňa 22.11.2017 a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že dňa 05.06.2018 mu žalobca doručil žalobu na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde v Pezinku pod sp. zn. 10Cpr 2/2013 a návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia z dôvodu, že o právoplatnom skončení konania vedeného na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10Cpr 2/2013 sa dozvedel v banke po zablokovaní účtu exekútorom. Dňa 28.05.2018 nahliadol do súdneho spisu, z ktorého zistil, že rozsudok č.k. 10Cpr 2/2013-187 zo dňa 22.11.2017 mu bol doručovaný elektronicky do elektronickej schránky, a že pri jeho doručovaní sa uplynutím úložnej lehoty uplatnila fikcia doručenia. Rozsudok bol opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti a následne použitý ako exekučný titul. Poznamenal, že aj napriek tomu, že si svoju elektronickej schránku pravidelne kontroluje, rozsudok ani upovedomenie o začatí exekúcie v schránke nenašiel. Uviedol, že jeho konateľ je jedinou osobou, ktorá je oprávnená vstupovať do elektronickej schránky, pričom chybou prevádzkovateľa e-schránok mu nebolo umožnené prevziať doručované písomnosti a podať proti ním riadny opravný prostriedok a privodiť pre seba priaznivejšie rozhodnutie. V tejto súvislosti požiadal, aby súd vyžiadal od prevádzkovateľa e-schránky zoznam osôb oprávnených vstupovať do jeho e-schránky, a tiež zoznam vstupov vykonaných do schránky v čase doručovania predmetného rozsudku. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie v uvedenom konaní rozhodol medzitýmym rozsudkom, že je neplatná výpoveď daná žalovanej zo strany žalobcu dňa 29.04.2014, avšak predmetom konania bola výpoveď zo dňa 29.04.2013, o platnosti ktorej konajúci súd nerozhodol. Keďže súd prvej inštancie nerozhodol o platnosti tejto výpovede, mal za to, že potom nemohol rozhodovať ani o nárokoch žalovanej vyplývajúcich z neplatnosti výpovede. Poznamenal tiež, že súd prvej inštancie mal prihliadnuť na skutočnosť, či žalovaná po skončení pracovného pomeru u neho niekde pracovala, aký mala príjem, a ak nepracovala, tak z akých dôvodov. Všetky uvedené dôvody považoval za dôvody hodné osobitného zreteľa, navrhol preto obnovu konania povoliť a odložiť vykonateľnosť predmetného rozsudku. K žalobe žalobca nepriložil žiadne dôkazy.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe na obnovu konania uviedla, že skutočnosti, na ktoré žalobca odkazuje, nezodpovedajú zákonnému dôvodu obnovy konania podľa ust. § 397 písm. a) C.s.p., pretože uvedené skutočnosti mohli byť podkladom odvolania, nie však dôvodom obnovy konania. Uviedla, že v žalobe absentujú niektoré osobitné podstatné náležitosti a medzi nimi dátum, kedy sa žalobca dozvedel o dôvodoch obnovy konania. Poznamenala, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že mu nebol doručený predmetný rozsudok, pričom poukázala na ust. § 223 ods. 1 C.s.p. a ustanovenia zákona č. 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci (ďalej len „zákon o e-Governmente“). Uviedla, že žalobcovi bola do elektronickej schránky doručená informácia o možnosti prevziať si rozsudok (notifikácia), ktorú bol žalobca povinný potvrdiť počas úložnej lehoty 15 dní. Pokiaľ teda žalobca včas nepotvrdil doručku, rozhodnutie mu nebolo sprístupnené. K ostatným tvrdeniam žalobcu uviedla, že tieto mohli byť predmetom odvolacieho konania. Navrhla preto, aby súd žalobu na obnovu konania odmietol, resp. zamietol a odklad vykonateľnosti nepovolil. Zároveň si uplatnila trovy právneho zastúpenia.

3. Po preskúmaní žaloby na povolenie obnovy konania, vyjadrení strán sporu a spisu sp. zn. 10Cpr 2/2013 posúdil súd prvej inštancie vec právne podľa ust. § 127 ods. 1, § 397 písm. a), § 403, § 412 ods. 1, § 413 ods. 1 písm. a) a e), § 223 ods. 1 C.s.p., § 29 ods. 3, § 32 ods. 1, 2, 4, 5 písm. b) zákona o e-Governmente a dospel k záveru, že žaloba na povolenie obnovy konania je nedôvodná, a preto je potrebné ju ako zjavne nedôvodnú odmietnuť. Konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal, že by došlo k zamedzeniu prístupu do jeho elektronickej schránky. Pokiaľ ide o požiadavku žalobcu vyžiadať si od prevádzkovateľa služieb zoznam oprávnených osôb vstupovať do e-schránky a zoznam vstupov vykonaných v čase doručovania rozsudku, uviedol, že tento dôkaz nevykonal z dôvodu, že žalobu odmietol, a tiež z dôvodu, že to nie je podstatné, keďže konateľ žalobcu je povinný pravidelne kontrolovať elektronickú schránku odo dňa jej aktivácie. Vyhodnotil, že žalobca mal pre úspešné uplatnenie žaloby na povolenie obnovy konania preukázať, že mu bolo znemožnené vstúpiť do elektronickej schránky, a nie že do nej reálne nevstúpil, aj keď mu v tom nebolo bránené. Skonštatoval, že súd prvej inštancie v pôvodnom konaní pri doručovaní a vyznačovaní právoplatnosti a vykonateľnosti predmetného rozsudku postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Uviedol, že doručením rozsudku, resp. notifikácie o možnosti prevziať si rozsudok v úložnej lehote do elektronickej schránky žalobcu, čo bolo preukázané doručkou na č.1. 190 spisu sp. zn. 10Cpr 2/2013, začala žalobcovi plynúť lehota na podanie odvolania. Keďže súd postupoval v zmysle vyššie uvedených ustanovení C.s.p. a zákona o e-Governmente, a ust. § 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente explicitne ustanovuje, že správa sa považuje za doručenu, ak sa doručovala do vlastných rúk, aj vtedy, ak sa o tom adresát nezdozvedel, t.j. aj v prípade fikcie doručenia, uzavrel, že v danom prípade zjavne neexistuje dôvod na povolenie obnovy konania.

K námietke žalobcu, že súd sa v predmetnom rozsudku nezaoberal neplatnosťou výpovede zo dňa 29.04.2013, uviedol, že je nepravdivá, pretože medzitýmny rozsudok č.k. 10Cpr 2/2013-100 rozhodoval práve o neplatnosti tejto výpovede, ibaže vo výroku uviedol nesprávne dátum neplatnosti výpovede. Poznamenal, že tento nedostatok mohol byť napravený návrhom na opravu rozsudku, doplňujúcim rozsudkom alebo v odvolacom konaní voči uvedenému rozsudku, avšak nie mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým je obnova konania, na ktorej využitie nie je dôvod. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že súd neprihliadol na skutočnosť, či žalovaná po skončení pracovného pomeru u neho niekde pracovala, aký mala príjem, a ak nepracovala, tak z akých dôvodov, uviedol, že okrem toho, že táto nie je dôvodom pre povolenie obnovy konania, súd sa v napadnutom rozsudku s ňou riadne vysporiadal, predovšetkým v odsekoch 6 - 9 odôvodnenia. Vzhľadom k tomu, že všetky vyššie uvedené dôvody nie sú skutočnosťami, ktoré by žalobca nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, a keďže iné dôvody žalobca neuviedol a uplatnené dôvody obnovy konania zároveň nepodložil žiadnymi dôkazmi, žalobu o obnovu konania odmietol. Nevyhovel tiež návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku, a to z dôvodu, že v konaní neboli preukázané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na odloženie vykonateľnosti rozhodnutia, nakoľko žalobca sa obmedzil iba na tvrdenie ich existencie a žiadnym spôsobom ich nepreukázal.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 C.s.p. tak, že nárok na ich náhradu priznal v plnom rozsahu v konaní úspešnej žalovanej.

5. Proti tomuto uzneseniu (všetkým jeho výrokom) podal žalobca včas odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo ho zmenil tak, že jeho žalobe na povolenie obnovy konania vyhovie a

povolí odklad vykonateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie č.k. 10Cpr 2/2013-187 zo dňa 22.11.2017. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) C.s.p.. Namietal, že konajúci súd pred vydaním napadnutého uznesenia nevykonal ním navrhnutý rozhodujúci dôkaz - dopyt na prevádzkovateľa e-schránky jeho spoločnosti, na základe ktorého by zistil, že jeho štatutárny zástupca do e-schránky prístup nemal. Podľa jeho názoru neobstojí preto ani odôvodnenie rozhodnutia v tom, že tvrdil, že v čase doručovania rozhodnutia do nej reálne nevstúpil. Poznamenal, že ak by súd navrhnutý dôkaz vykonal, zistil by, že v čase doručovania predmetného rozhodnutia bol umožnený vstup do jeho e-schránky osobe menom T. U. C. a nie štatutárnemu zástupcovi spoločnosti s menom zapísaným v OP T. C. U.. Keďže T. C. U. bol v čase doručovania predmetného rozhodnutia jediným konateľom žalobcu, mal za to, že iba on mohol prevziať predmetné rozhodnutie, čo mu však nebolo umožnené. Vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že pre úspešné povolenie obnovy konania mal preukázať, že mu bol znemožnený vstup do elektronickej schránky, uviedol, že súd prvej inštancie ním navrhnutý dôkaz, ktorý mal túto skutočnosť jednoznačne preukázať, nevykonal a rozhodnutie vydal bez náležitého zistenia skutkového stavu. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa riadne nevysporiadal ani s ďalšími ním v žalobe na povolenie obnovy konania uvedenými dôvodmi. Rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie poukázal na to, že nakoľko výpoveď zo dňa 29.04.2014, o ktorej neplatnosti bolo rozhodnuté medzitimným rozsudkom, ktorý predchádzal rozhodnutiu o finančných nárokoch žalovanej, žalovanej nikdy nebola daná, predmetné rozhodnutie je zmätočné. Pre vysvetlenie zdôraznil, že súd prvej inštancie pred vydaním rozhodnutia o finančných nárokoch žalovanej nikdy nerozhodol o neplatnosti výpovede zo dňa 29.04.2013, ktorej platnosť žalovaná napadla. Podľa jeho názoru neobstojí odôvodneniu súdu, že dané rozhodnutiu mohlo byť opravené vydaním doplňujúceho rozsudku alebo návrhom na opravu, pretože v čase rozhodovania o finančných nárokoch predmetné rozhodnutie zmenené nebolo, a teda nebolo rozhodnuté o neplatnosti výpovede, ktorej sa žalovaná dovoľavala. Pokiaľ súd prvej inštancie nerozhodol o neplatnosti výpovede, nemohol podľa jeho názoru ďalej rozhodovať o nárokoch z neplatného skončenia pracovného pomeru s prihliadnutím i na ďalší výrok medzitimného rozsudku, ktorým návrh, že pracovný pomer žalovanej u žalobcu trvá, zamietol. Namietal tiež, že súd prvej inštancie rozhodol o finančných nárokoch žalovanej z dôvodu údajnej neplatnosti výpovede nesprávne, keď pri výpočte nárokov vychádzal z hrubej mzdy žalovanej, teda zo mzdy vrátane odvodov do poisťovní, na ktorých vyplatenie žalovaná nemala nárok. Zastával názor, že výška finančných nárokov žalovanej mala byť počítaná iba z čistej mzdy žalovanej. Uviedol, že rozhodnutím súdu prvej inštancie došlo k poškodeniu jeho osoby aj v tom smere, že sociálna a zdravotná poisťovňa od neho žiadajú v zmysle predmetného rozhodnutia vo veci samej doplatenie odvodov za žalovanú, pričom odvody, ktoré mali byť strhnuté z hrubej mzdy žalovanej a odvedené do poisťovní, jej boli v zmysle daného rozhodnutia vyplatené, čím došlo k jej bezdôvodnému obohateniu.

6. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uskutočnenom prostredníctvom právneho zástupcu poukázala na to, že žalobca v žalobe na obnovu konania, ani v nasledujúcich vyjadreniach, resp. v odvolaní neuviedol žiadnu kvalifikovanú skutočnosť, rozhodnutie, dôkaz, ktoré by kumulatívne spĺňali podmienky podľa ust. § 397 písm. a) C.s.p.. Pokiaľ teda súd prvej inštancie postupoval podľa ust. § 413 ods. 1 písm. e) C.s.p. a žalobu na obnovu konania odmietol z dôvodu, že je zjavne nedôvodná, podľa jej názoru postupoval správne. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnutý dôkaz - dopyt na prevádzkovateľa e-schránky, uviedla, že predmetný dôkaz by nemal žiadny podstatný vplyv na ďalšie konanie, pokiaľ ho však žalobca chcel aj napriek tomu uplatniť, zdôraznila, že predmetný dopyt na prevádzkovateľa e-schránky mohol vykonať aj sám. Konštatovala, že žalobca svoje tvrdenie, že mu nebol umožnený prístup do elektronickej schránky, resp. že mu nebol doručený rozsudok do elektronickej schránky, žiadnym spôsobom nepreukázal. V tejto súvislosti s poukazom na ust. § 11 ods. 1, 2 písm. a), b), ods. 5, § 12 ods. 4 písm. a), § 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona o e-Governmente uviedla, že právnickej osobe so sídlom na území Slovenskej republiky zapísanej do obchodného registra (t.j. žalobcovi) bola elektronickej schránka automaticky aktivovaná na doručovanie najneskôr 01.07.2017. Do konca júna 2017 prebiehalo prechodné obdobie, keď sa schránky právnických osôb automaticky aktivovali na doručovanie momentom prvého prístupu oprávnenej osoby do elektronickej schránky, najneskôr však uplynutím desiateho dňa odo dňa vykonania úkonu správcu modulu elektronickej schránok. Skonštatovala, že schránka žalobcu sa aktivovala na doručovanie buď prvým prístupom osoby oprávnenej do elektronickej schránky (resp. do 10 dní odo dňa vykonania úkonu správcu modulu elektronickej schránok) alebo najneskôr 01.07.2017, a to aj v prípade, že sa v období do 01.07.2017 do schránky osoby povinného nikto neprihlásil. Považovala tak za nesporné, že schránka žalobcu bola zo zákona aktivovaná na doručovanie, a že orgány verejnej moci (vrátane súdov a súdnych exekútorov) sú oprávnené do nej doručovať poštu - elektronickej úradné rozhodnutia.

S poukazom na ust. § 223 ods. 1 C.s.p., § 29 ods. 3, § 32 ods. 1, 2, 4, 5 zákona o e-Governmente ďalej uviedla, že žalobcovi ako prijímateľovi rozsudku bola do elektronickej schránky uložená elektronická správa s informáciou o možnosti prevziať daný rozsudok, tzv. notifikácia, pričom samotný rozsudok k tejto notifikácii priložený nebol, nakoľko jeho priloženie z daného zákona nevyplýva. Poznamenala, že povinný ako prijímateľ bol povinný potvrdiť notifikáciu, t.j. potvrdiť doručenie elektronickej správy formou elektronickej doručky, pričom potvrdenie elektronickej doručky bol nutné vykonať počas úložnej lehoty 15 dní počítanej odo dňa nasledujúceho po dni uloženia notifikácie v e-schránke. Zdôraznila, že potvrdenie elektronickej doručky je podmienkou sprístupnenia obsahu elektronickej úradnej správy prijímateľovi v jeho elektronickej schránke. Pokiaľ teda žalobca ako prijímateľ elektronickej doručky včas nepotvrdil, obsah elektronickej správy, t.j. rozhodnutie mu sprístupnené nebolo. Skonštatovala, že v zmysle zákona platí, že predmetný rozsudok ako písomnosť doručovaná do vlastných rúk sa považuje vo vzťahu k žalobcovi za doručený uplynutím úložnej lehoty alebo potvrdením doručky. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania neumožneného prístupu do elektronickej schránky bolo podľa jej názoru na strane žalobcu, ktorý však žiaden relevantný dôkaz preukazujúci túto skutočnosť nepredložil, a teda nepreukázal, že mu bol z dôvodu nefunkčnosti elektronickej schránky objektívne znemožnený prístup do elektronickej schránky. Vo vzťahu k argumentu žalobcu, že v čase doručovania predmetného rozhodnutia bol umožnený vstup do jeho e-schránky osobe T. U. C. a nie jeho štatutárnemu zástupcovi menom v OP T. C. U., ktorý bol v čase doručovania tohto rozhodnutia jeho jediným konateľom, uviedla, že podľa úplného výpisu z obchodného registra týkajúceho sa žalobcu bol v čase doručovania rozsudku č.k. 10Cpr 2/2013-187 zo dňa 22.11.2017 jediným konateľom žalobcu T. U. C., a nie T. C. U. ako tvrdí žalobca. Uviedla, že konateľovi T. U. C., trvale bytom R. XXXX/XX, X., vznikla funkcia dňa 08.12.2015, pričom dňa 26.06.2018 bol tento konateľ z obchodného registra odstránený a dňa 27.06.2018 sa stal jediným konateľom žalobcu T. C. U., trvale bytom R.Á. XXXX/XX, X., s dňom vzniku funkcie 08.12.2015. Vzhľadom k tomu, že vznik funkcie a aj adresa trvalého pobytu je totožná u T. U. C. a aj u T. C. U., mala za to, že ide o tú istú osobu a došlo len k zmene mena jediného konateľa, resp. sa jedná o chybu danej spoločnosti pri zápise zmeny údajov spoločnosti do obchodného registra. Táto skutočnosť však podľa jej názoru nemá žiaden vplyv na doručovanie, resp. sa jedná o chybu spoločnosti žalobcu zapríčinenú touto spoločnosťou, ktorá mala dostatok času na to, aby technický problém odstránila a vyriešila. Pokiaľ ide o námietky žalobcu voči medzitýmne rozsudku uviedla, že žalobca bol oprávnený uplatniť ich v odvolaní resp. v dovolaní, ktoré uplatnil. Zdôraznila, že taktiež rozsudok vo veci samej bol žalobca oprávnený napadnúť riadnymi opravnými prostriedkami, a v nich uplatniť ním uvádzané argumenty. Na záver vyhodnotila, že inštitútom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku nie je možná náprava stavu tak, ako to žiada a dôvodí žalobca, pretože táto je možná iba za presne a prísne stanovených podmienok oprávňujúcich narušiť princíp právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená. Na základe týchto skutočností žiadala odvolanie žalobcu zamietnuť a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdiť. Súčasne si uplatnila aj náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 96,78 eur.

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné, a že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť.

8. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa ust. § 397 písm. a) až f) C.s.p., proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre stranu priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

c) bolo rozhodnuté v neprospech strany v dôsledku trestného činu sudcu, iných subjektov konania alebo inej osoby zúčastnenej na konaní,

d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody strany a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné, alebo

f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

10. Podľa ust. § 403 ods. 1, 2 C.s.p., žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. (2) Žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

11. Podľa ust. § 413 ods. 1 písm. a) až e) C.s.p., súd uznesením odmietne žalobu na obnovu konania, ak

a) bola podaná oneskorene,

b) bola podaná neoprávnenou osobou,

c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustná,

d) ide o dôvod uvedený v § 129 alebo

e) je zjavne nedôvodná.

12. Podľa ust. § 412 ods. 1 C.s.p., súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

13. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení odvolací súd v prvom rade uvádza, že žaloba na obnovu konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý slúži k tomu, aby mohol byť znovu prejednaný právoplatne skončený spor, najmä ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, pre ktoré pôvodné rozhodnutie o veci samej z hľadiska správnosti a úplnosti skutkových zistení a skutkových záverov nemôže obstáť, prípadne ak sú tu ďalšie dôvody vymenované v ust. § 397 C.s.p.. Žaloba na obnovu konania predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti právoplatným rozhodnutiam súdu, t.j. proti právoplatným rozsudkom, proti právoplatným uzneseniam, ktorými bol schválený zmier, ako aj proti právoplatným platobným rozkazom, pokiaľ sú splnené všetky zákonné podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku. To znamená, že: 1/ žaloba na obnovu konania musí byť podaná oprávnenou osobou, 2/ musí ísť o prípustný predmet obnovy konania a prípustný dôvod obnovy konania, 3/ musí byť dodržaná zákonná (subjektívna a objektívna) lehota na podanie žaloby na obnovu konania a 4/ žaloba musí obsahovať predpísané náležitosti. Zákon ustanovuje na podanie návrhu na obnovu konania subjektívnu a objektívnu lehotu. Subjektívna lehota na podanie tohto návrhu je 3-mesačná; jej začiatok plynie od času, keď sa ten, kto obnovu navrhuje, dozvedel o dôvode obnovy alebo keď mohol dôvod obnovy uplatniť. Objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania je 3-ročná a začína plynúť od okamihu, kedy obnovou napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť; po uplynutí 3-ročnej lehoty môže byť žaloba na obnovu podaná len v prípadoch uvedených v § 404 C.s.p.. Subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania musí byť dodržaná v rámci objektívnej trojročnej lehoty, pričom uplynie najneskôr spolu s objektívnou lehotou. Obe lehoty (subjektívna aj objektívna) sú lehotami zákonnými a nie je možné ich predĺžiť ani skrátiť. Dôvody prípustnosti žaloby na obnovu konania proti právoplatnému rozsudku, vypočítané v ust. § 397 C.s.p., sú ustanovené taxatívne. Z iných dôvodov je žaloba na obnovu konania neprípustná. Uplatnenie iného dôvodu žaloby na obnovu konania má za následok odmietnutie žaloby na obnovu konania z dôvodu jej zjavnej nedôvodnosti. Žaloba na obnovu konania nie je opravným prostriedkom, ktorým možno dosiahnuť nápravu nesprávnosti súdneho rozhodnutia, ktorá má pôvod v nesprávnom postupe súdu alebo je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia veci (okrem zákonom určených výnimiek). Na nápravu nesprávneho rozhodnutia v takýchto prípadoch slúži odvolanie alebo odpor (ako riadny právny opravný prostriedok proti neprávoplatnému rozhodnutiu) alebo dovolanie (mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatnému rozhodnutiu). Žaloba na obnovu konania je prostriedkom slúžiacim predovšetkým na nápravu právoplatného rozhodnutia, ktorého nesprávnosť spočíva v nedostatkoch v skutkovom zistení, ktoré nie sú spôsobené nesprávnou činnosťou súdu, ale okolnosťami, ktoré strane sporu objektívne neumožňovali použiť skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy v pôvodnom konaní; alebo nemožnosťou vykonať dôkazy v pôvodnom konaní.

14. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým uznesením odmietol žalobu žalobcu na obnovu konania s poukazom na ust. § 413 ods. 1 písm. a), e) C.s.p. (ktoré upravujú odmietnutie žaloby na obnovu konania v prípade nepreukázania jej včasného podania a v prípade jej zjavnej nedôvodnosti) z dôvodu, že ju považoval za zjavne nedôvodnú, nakoľko žalobca v konaní nepreukázal, že by mu bol

zamedzený prístup do jeho elektronickej schránky, pričom konštatoval, že ním navrhnutý dôkaz v podobe vyžiadania si zoznamu osôb oprávnených vstupovať do e-schránky a zoznamu vstupov vykonaných v čase doručovania rozsudku od prevádzkovateľa služieb nevykonan, pretože jeho žalobu odmietol a nepovažoval to za podstatné, keď jeho konateľ bol povinný pravidelne kontrolovať elektronicкую schránku odo dňa jej aktivácie. V tejto súvislosti ďalej poznamenal, že žalobca mal pre úspešné uplatnenie žaloby na povolenie obnovy konania preukázať, že mu bolo znemožnené vstúpiť do elektronickej schránky, a nie že do nej reálne nevstúpil, aj keď mu v tom nebolo bránené. Žalobca v podanom odvolaní v tejto súvislosti namietal práve skutočnosť, že ak by súd prvej inštancie vykonan ním navrhnutý relevantný dôkaz - dopyt na prevádzkovateľa e-schránky, zistil by, že jeho štatutárny zástupca do e-schránky prístup v čase doručovania obnovou napadnutého rozsudku nemal, pretože v čase doručovania predmetného rozhodnutia bol umožnený vstup do jeho e-schránky osobe menom T. U. C., a nie jeho štatutárnemu zástupcovi s menom zapísaným v OP T. C. U., ktorý bol v čase doručovania predmetného rozhodnutia jediným jeho konateľom. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie ním navrhnutý dôkaz, ktorý mal túto skutočnosť jednoznačne preukázať, nevykonan, mal za to, že napadnuté rozhodnutie vydal bez náležitého zistenia skutkového stavu. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa riadne nevysporiadal ani s ďalšími ním v žalobe na povolenie obnovy konania uvedenými dôvodmi. Ako dôvod obnovy konania uviedol v odvolaní opäť skutočnosť, že výpoveď zo dňa 29.04.2014, o ktorej neplatnosti bolo rozhodnuté medzitýmnym rozsudkom, ktorý predchádzal rozhodnutiu o finančných nárokoch žalovanej, žalovanej nikdy nebola daná, pričom zdôraznil, že žalovaná sa domáhala neplatnosti výpovede zo dňa 29.04.2013. Túto nezrovnalosť podľa neho nebolo možné napraviť vydaním doplňujúceho rozsudku alebo návrhom na opravu, pretože v čase rozhodovania o finančných nárokoch dotknuté rozhodnutie zmenené nebolo, čiže nebolo rozhodnuté o neplatnosti výpovede, ktorej sa žalovaná dovolávala. Pokiaľ teda súd prvej inštancie nerozhodol o neplatnosti výpovede, nemohol podľa jeho názoru ďalej rozhodovať o nárokoch z neplatného skončenia pracovného pomeru s prihliadnutím i na ďalší výrok medzitýmneho rozsudku, ktorým návrh, že pracovný pomer žalovanej u žalobcu trvá, zamietol. Obnovu konania odôvodňoval tiež skutočnosťou, že súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom nesprávne o výške finančných nárokoch žalovanej vyplývajúcich z údajnej neplatnosti výpovede, keď pri výpočte ich výšky vychádzal z hrubej mzdy žalovanej.

15. Po preskúmaní predloženého spisu a napadnutého uznesenia (ktorým bola žaloba žalobcu na obnovu konania odmietnutá, ktorým nebol povolený odklad vykonateľnosti rozsudku č.k. 10Cpr 2/2013-187 zo dňa 22.11.2017, a ktorým bol žalovanej priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%) dospel odvolací súd k záveru, že skutočnosť, ktoré uvádza žalobca v žalobe na obnovu konania (a opätovne aj v odvolaní voči napadnutému uzneseniu) ako dôvody obnovy konania, nie sú v žiadnom prípade kvalifikované dôvody obnovy konania, aké ma na mysli ust. § 397 C.s.p., ktoré sú spôsobilé privodiť rozhodnutie o povolení obnovy pôvodného konania. K tomuto záveru uvádza odvolací súd nasledovné.

Vo vzťahu k skutočnosti, ktorou žalobca namieta doručenie a účinnosť doručenia rozsudku č.k. 10Cpr 2/2013-187 zo dňa 22.11.2017 (ktorým bolo rozhodnuté o finančných nárokoch žalovanej vyplývajúcich z neplatného skončenia jej pracovného pomeru výpoveďou) do jeho elektronickej schránky do vlastných rúk dôvodiac, že tento neprevzal, nakoľko chybou prevádzkovateľa elektronickej schránky mu nebolo v danom čase umožnené prevziať doručované písomnosti, alebo že v danom čase bol umožnený vstup do jeho elektronickej schránky osobe T. U. C., a nie jeho jedinému štatutárnemu zástupcovi menom T. C. U., v dôsledku čoho nemohol uplatniť v pôvodnom konaní proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok a rozsudok nadobudol právoplatnosť, odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť nie je a nemôže byť relevantným dôvodom obnovy konania, pretože prípadnú neúčinnosť doručenia rozsudku do jeho elektronickej schránky v dôsledku znemožnenia prístupu oprávnenej osoby do tejto schránky mohol žalobca bez akýchkoľvek prekážok namietat v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa domáha, a to napríklad v podobe návrhu na určenie neúčinnosti elektronickeho doručenia rozsudku podľa ust. § 33 zákona o e-Governmente, prípadne aj priamo v odvolaní voči takémuto rozsudku (ktoré mohol podať aj napriek vyznačenej doložke právoplatnosti a vykonateľnosti pokiaľ by namietal neúčinnosť doručenia dotknutého rozsudku), v ktorom by sa otázka prípadnej neúčinnosti elektronickeho doručenia rozsudku posudzovala ako predbežná, pričom pokiaľ by sa dospelo k záveru, že elektronicke doručenie rozsudku žalobcovi bolo neúčinné, zrušila by sa aj príslušná doložka právoplatnosti a vykonateľnosti vyznačená na tomto rozsudku a opätovne by sa vykonalo doručenie predmetného rozsudku. Odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ by aj žalobca v konaní o žalobe na obnovu konania listinnými dôkazmi preukázal, že jeho štatutárny zástupca z objektívnych dôvodov bez jeho zavinenia nemal v rozhodujúcom čase (v čase doručovania žalobou o obnovu konania dotknutého rozsudku) prístup k jeho elektronickej schránke, a

preto nemohol prevziať doručovaný rozsudok (čo však doposiaľ nepreukázal aj napriek tomu, že mu nič v tom nebránilo a dôkazné bremeno ohľadom týchto jeho tvrdení je nepochybne na jeho strane a nie na strane súdu ako nezávislého a nestranného orgánu ochrany práv a právom chránených záujmov), znamenalo by to, že nedošlo k účinnému doručeniu rozsudku jeho osobe, a že rozsudok nenadobudol dosiaľ právoplatnosť, čo by nesporne vylučovalo možnosť napadnúť tento rozsudok žalobou na obnovu konania, pretože žaloba na obnovu konania je prípustná len proti právoplatnému rozhodnutiu súdu (§ 397 a § 398 C.s.p.). Okrem toho, tým, že skutočnosti, ktorými poukazuje na prekážky brániace riadnemu a účinnému doručeniu rozsudku do jeho elektronickej schránky, nepredstavujú skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán alebo predmetu pôvodného konania, ktoré by odôvodňovali fakt, že pôvodné rozhodnutie o veci samej nemôže z hľadiska správnosti a úplnosti skutkových zistení a skutkových záverov obstať (žalobca v konaní o obnovu konania úplnosť a správnosť skutkových zistení týkajúcich sa pôvodného konania ani raz nenamietol), je nepochybné, že tieto dôvody nemôžu byť v žiadnom prípade považované za kvalifikované dôvody obnovy konania v zmysle ust. § 397 písm. a) C.s.p., ako to uvádzal žalobca, a nie sú ani kvalifikovanými dôvodmi v zmysle ostatných písmen tohto ustanovenia, pretože nevedú k povoleniu obnovy konania, ale práve naopak, vedú k neprípustnosti obnovy konania. V tejto súvislosti preto odvolací súd uvádza, že konštatovanie súdu prvej inštancie v napadnutom uznesení, že, cit.: „žalobca mal pre úspešné uplatnenie žaloby na povolenie obnovy konania preukázať, že mu bolo znemožnené vstúpiť do elektronickej schránky, a nie že do nej reálne nevstúpil, aj keď mu v tom nebolo bránené“, nebolo správne.

16. Pokiaľ ide o zvyšné žalobcom tvrdené skutočnosti, ktoré považuje za dôvody obnovy konania, a v rámci ktorých namieta vecnú správnosť žalobou na obnovu konania dotknutého rozsudku v otázke výšky náhrady mzdy priznanej žalovanej, v rámci ktorých poukazuje na nesprávnosť dátumu výpovede uvedeného v medzitémnom rozsudku, ako aj na iné nesprávnosti týkajúce sa právneho posúdenia merita veci, odvolací súd uvádza, že tieto skutočnosti predstavujú prostriedky procesnej obrany žalobcu (majúceho v pôvodnom konaní postavenie žalovaného), ktoré mohol uplatniť v pôvodnom konaní sp. zn. 10Cpr 2/2013, napríklad v odvolaní ako riadnom opravnom prostriedku voči rozsudku č.k. 10Cpr 2/2013-187 zo dňa 22.11.2017 (pokiaľ ide o vecnú nesprávnosť tohto rozsudku a nesprávne právne posúdenie ním priznanej sumy), prípadne v návrhu na vydanie opravného uznesenia k medzitémnomu rozsudku (pokiaľ ide o nesprávne uvedenie dátumu výpovede v medzitémnom rozsudku) ako to správne uviedol aj súd prvej inštancie v napadnutom uznesení, čo však doposiaľ vlastným pasívnym a nezainteresovaným konaním neurobil. Okrem toho tieto skutočnosti nemajú charakter kvalifikovaných dôvodov obnovy konania, ktoré má na mysli ust. § 397 C.s.p., pretože sa netýkajú neúplného alebo nesprávneho zistenia skutkového stavu alebo skutkových záverov, prípadne existencie rozhodnutia majúceho v zmysle tohto ustanovenia za následok prípustnosť obnovy konania, ale len nesprávností súdneho rozhodnutia, ktoré majú pôvod v prípadnom nesprávnom postupe súdu alebo sú výsledkom jeho prípadného nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorých nápravu bolo možné dosiahnuť v pôvodnom konaní (odvolaním, dovolaním, návrhom na vydanie opravného uznesenia). Na základe týchto skutočností dospel odvolací súd k záveru, že žiaden zo žalobcom v žalobe na obnovu konania uvedených dôvodov nemožno považovať za kvalifikovaný zákonom požadovaný dôvod obnovy konania spôsobilý privodiť rozhodnutie o povolení obnovy konania. Nakoľko žalobca netvrdil a ani nepreukázal existenciu relevantných dôvodov obnovy konania spôsobilých privodiť rozhodnutie o povolení obnovy pôvodného konania, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správne právne záveru, keď uviedol, že žaloba žalobcu na obnovu konania je zjavne nedôvodná.

17. Okrem prípustného predmetu a dôvodu žaloby žalobcu na obnovu konania ako jednej zo základných zákonných podmienok prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku odvolací súd preskúmaním spisu (i keď to strany sporu nenamietali) postupom podľa ust. § 380 ods. 2 C.s.p. zistil, že nebola splnená ani ďalšia zákonná podmienka prípustnosti obnovy konania, a to včasnosť podania takejto žaloby. Odvolací súd mal preukázané, že žalobca okrem toho, že dostatočne nevymedzil skutočnosti svedčiace o tom, že žaloba na obnovu konania bola podaná včas (neuviedol konkrétny časový okamih, kedy sa dozvedel o prípadných dôvodoch obnovy konania, uviedol len dátum, kedy nahliadal do súdneho spisu a dozvedel sa o obsahu rozsudku č.k. 10Cpr 2/2013-187 zo dňa 22.11.2017, neuviedol však časový okamih, kedy sa dozvedel o exekučnom konaní vedenom na základe tohto rozsudku, o ktorom sa mal podľa jeho tvrdení v žalobe dozvedieť ešte pred nahliadaním do spisu sp. zn. 10Cpr 2/2013), v konaní ani ničím nepreukázal zachovanie zákonných lehôt na podanie žaloby na obnovu konania, ktoré Civilný sporový poriadok na podanie takejto žaloby predpisuje. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť, že zachovanie lehoty na podanie žaloby na obnovu konania je povinná preukázať

strana sporu, ktorá sa obnovy konania domáha (v danom prípade žalobca) a neunesenie dôkazného bremena má za následok procesný neúspech tejto strany (t.j. odmietnutie žaloby na obnovu konania z tohto dôvodu). Nepreukázaním splnenia tejto objektívnej podmienky prípustnosti žaloby na obnovu konania, t.j. zachovania zákonnej subjektívnej lehoty na podanie žaloby, tak žalobca neunesol dôkazné bremeno, a preto je povinný znášať procesný neúspech z toho vyplývajúci.

18. Nakoľko uplatnenie iných ako kvalifikovaných dôvodov obnovy konania v žalobe na obnovu konania, ako aj nepreukázanie zachovania zákonnej subjektívnej lehoty na podanie takejto žaloby má v zmysle ust. § 416 ods. 1 písm. a) a e) C.s.p., na ktoré správne v napadnutom uznesení poukázal aj súd prvej inštancie, za následok odmietnutie žaloby na obnovu konania, odvolací súd konštatuje, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je v časti, ktorou bola žaloba žalobcu na obnovu konania odmietnutá, vecne správne. Preskúmaním napadnutého uznesenia odvolací súd zistil, že napadnuté uznesenie je vecne správne aj v časti, ktorou súd prvej inštancie nepovolil odklad vykonateľnosti rozsudku č.k. 10Cpr 2/2013-187 zo dňa 22.11.2017, pretože odklad vykonateľnosti rozhodnutia je v konaní o obnove konania v zmysle ust. § 412 ods. 1 C.s.p. možný len na základe preukázania dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré však žalobca v danom prípade vôbec nekonkretizoval a ani nepreukázal. Pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie priznal podľa ust. § 255 C.s.p. nárok na náhradu trov konania v konaní v celom rozsahu úspešnej žalovanej, odvolací súd konštatuje, že aj táto časť napadnutého uznesenia je vecne správna.

19. Na základe týchto skutočností a vyslovených právnych záverov preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní plne úspešná, priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).